

עין משפט
גר מצוה

כה:

הישן תחת המטה פרק שני סוכה

מסורת הש"ס

בא מ"י פ"ו מהל' קרבן
ספק הלכה ב' סמך
ע"ש רמב"ם:
בבב ב ג מ"י פ"ו מהל'
אלל הלכה ט סמך
ע"ש דרכבנ ג טושי"ע ח"ח
מ"י לה טושי"ע ח"ח פ"י
י"ד פ"י ט"ז טושי"ע ח"ח פ"י
שפת טע"ק ח'
בבב ד מ"י פ"ו מהלכות
סוכה הלכה ג סמך
ע"ש מג טושי"ע ח"ח פ"י
הרות טע"ק ח'
ל מ"י ט"ז טושי"ע ט"ז
טע"ק ח'
א"א ו ט"ז ו"י ט"ז ט"ז
לב ו ט"ז ו"י ט"ז ט"ז
מחלה סמך טע"ק ח'
טושי"ע ח"ח פ"י ט"ז ט"ז
ל ט"ז ח"ח פ"י מהלכות
שפת טע"ק ח"ח פ"י טע"ק
לח טע"ק ח' ז:

רבינו הגאון

ד' יהודה אומר מישאל
ואלצפן היו שנושא נרב
ואביהוא ר' יצחק אומר
אם נושאי ארונו של יוסף
היו יכולין היו ליטרהו
ואם מישאל ואלצפן היו
יכולין היו ליטרהו, אלא
לכובדו מה מצוה היה, וכל
שביעי שלהן להיות עוב
הפסח, שגא ולא יכלו
לעשות הפסח ביום ההוא,
ככלל הסתמק במצוה
פסור מן המצוה האחרת.
והשני צריכא לו וזו דאי
אשמעינן גבי פסח כו',
אמר רב וברא שביעי דרב
אלל חייב בסוכה, ולא
דמי למצטער דהוא פסור
מן הסוכה, ח"י חתן וכל
השושבינין וכל בני חופה
שארין מן התפילין, וכל
מצות האמורות בתורה,
והייבין בקרי' שמע.

מישאל ואלצפן היו. וא"ת ולמאן דאמר פרק ד' מימות
(פסחין דף נב.) דשריפה ממש הואי שגפרו גופיהן
וכן נמי דריש בתורת הכניס אקרא דותחלל אש אותם אמאי נעמאו
וי"ל דשמה שלן היתה קיימת כאלו נשרפו על גבי קטנלל כדאמר
פרק המפלת (נדף דף כו:) מתק שגפרך
ושלנו קיימת תמל: **שחל** שביעי
שלהן בערב הפסח. מכאן קשה
להל דל"ר לוי בשילהי הניזקין (גיטין
דף ט. וסו ח' פרישות נאמרו בנאמו
יוס שהוקס המשכן וקא חשיב פרשת
טמאים ופירש שם בקונו' ויהי
אנשים אשר היו טמאים לנפש וגו'
ולא יתכן כדמוכח הכא שהיה בערב
הפסח והמשכן הוקס בלחד ניטון
ואפילו לר"ע לא יתכן לפי הספרים
דגרסינן בפסחים צ"פ האשה (דף כ:)
רב סבר לה כר"ע דלמר מישאל
ואלצפן היו שחל שביעי שלהן להיות
בערב הפסח ומיהו אותה גירסא לתא
אלל ר' יצחק גרס התם וגרסה לפרש
פרשת טמאים דשרך ונבלה חז חזכה
ונדה לפי שהולרכו ליהר על עומתת
מקדש וקדשיו: **משום** רבא טמא
זמן חיובא. ואין להקשות מהא
דגרסינן גריש טבול יוס (בנזכים
דף ק. וסו) דהולך לשחוט את פסחו
מטמא למת מצוה מולאחמו אפי'
לאחר חלות דמת מצוה שאני והא
דדייק הכא מצרייתא דקתני למת
מצוה נעמאו לא מת מצוה ממש אלל
לומר לקרובים כדפירש בקונטרס
ולאחר חלות הוא דלתי מטמא
דקתני התם אמרת לא יטמא אלל
קודם חלות יטמא דקדאמרינן התם
ציוסף הכהן שמתה אשמו בערב
הפסח ונמנו אחיו כהנים ועמאווהו
נעל כרמו אלל קשה (לרבי) דלמר
התם אידי ואידי לאחר חלות כאן
קודם שחטו חרקי עליו כאן לאחר
שחטו חרקי עליו אלמא מטמא
לקרובים אפי' היכא דמטא זמן
חיובא (ו) זמן הפסח מאחר שלא שחטו
חרקי עליו ואין לומר דהיא גופא
ילמינן מתתן דפטור מק"ש דלנלמא
שאני ק"ש דלית ביה כרת דקדאמר
הכא ולא אחי מנייה פסח דליכא
כרת ומטאי זמן חיובא: **אין** שפחה
א"א בחופה. משמע מכאן דאס
יחא חתן מחופתו אפי' כלתו עמו
והולכס לאלל בנית אחר דאין

הכי גרסינן בצרייתא נספירי ר"ע **אומר מישאל ואלצפן** היו שנושאו
בנרב ואביהוא ר' יצחק אומר אם נושאי ארונו של יוסף היו יכולין
היו ליטרהו ואם מישאל ואלצפן היו יכולין היו ליטרהו כעצמו ולא
עמאי תם מצוה היו שחל שביעי שלהן לסיים בערב פסח כדאמר ולא
יכלו וגו': ואם נושאי ארונו של
יוסף או מישאל ואלצפן היו יכולין
היו ליטרהו. שהרי בלחד ניטון
הוקס המשכן ושני לו שרף אלעור
את הפרה שזו על עמאי מת שנהן
לעשות פסחיהן נטרהה כדאמר
במסכת גיטין (דף ט. ו) שמה פרישות
נאמרו ביום שהוקס המשכן ופרה
אלומה אחת מהן ובלחד ניטון הוקס
המשכן והוא ח' למלאים כדקיימא
לן (שנה דף פו:) אלוה היום נעל עשר
עשרות וכו ממו נרב ואביהוא הלך
מראש חדש ועד הפסח היו יכולין ליטרהו
וקרא אמר ולא יכלו ונושאי ארונו
של יוסף נמי כבר עברו עליהם
עשרה חדשים ויותר שלא נשאוהו
משחטו בנר חורבנ בראש חדש סיון
כדכתיב (שמות יט) ביום הזה בלא
מדבר סיני ולא נשעו משם עד
עשרים צאיר של שנה הנאה דכתיב
ויהי בשנה השמינית בחדש השני בעשרים
חדש נעלה הענן מעל וגו' ויסעו
מהר ה': **עמאי** מס מצוה. לאו נמי
מצוה דווקא קאמר דאפי' מתייהו זמן
מת מצוה קרי להו דמצוה להסתפק
בהן כגון האמורים בפרשת כהנים
(ויקרא כג) "שהכהן מטמא צו: **שחל**
שביעי שלהן. וטע"ג דחו לאורתא
לא אישתרו דקסבר אין שחטין
וחרקין על טמא שרך. מכל מקום
שמעינן מיניה דעוסק במצוה פסור
מן המצוה שהרי נעמאו צמתייהו
שבעה ימים לפני הפסח ואף על פי
שעומאה זו מעכב על ידס אכילת
פסחיהן אלמא מצוה קלה הנאה
ליך איך לרך לדחמה מפני חמורה
העמידה לנח: **דלח מטא זמן חיובא**.
כשנעמאו עדיין לא הגיע זמן אכילת
פסח: אלל. קרי' שמע דמטא זמן
חיובא בתוך החופה והוא ראו לך
אימא ליחייב: אלל פסח בכרתה הוא
אימא לא. יטמאו במת כל שבעה
לפני הפסח: לריכא. למיכתב ביום
הוא לאשמעינן דנעמאו מוך שבעה
דעוסק במצוה פסור מן המצוה:
דאמר ליה רחמנא ליחוקאל כו'.

דאמר ליה רחמנא הנני לוקח ממך את מחמך עיניך בנגפה וגו' האנק
דוס מתים אלל לא תעשה לא תחאלל עליה פארך חבוש על ראשך
שלא כדרך שאר אכלים לפי שאני עושה אותך אוח אוח ומופת לשראל
שך עתידין למות ממיהו ואין איש מתחאלל עליהם אלמא אלל אסור
תפילין: והני מילי ציוס ראשון. דעיקר מרר' חד יומא כדכתיב
ואחרייתה כיוס מר: פשיטא. מאי שגא הא משאר מצוה דאשמעינן
רב לעיל דאלל חייב בכל המצוה: **לערא דממילא**. שהסוכה מצטרפת
כגון חמה או יונה או סקירה בדברים שסביב בהן: **מיבטי** ליה
ליסובי דעסיה. חובה עליו ליישב דעמו למצוה: **למיחדי**. לשמוח:
משום ייחוד. דקתס סוכה היו עושין בנגמיהו ואין דרך ביאה
ויציאה שם לריס תמיד מפני הטורח ושמה ירד החמין לעשות
לרכי ויסיחד אחר עם הכלה: **לער חסן**. שהמקום לר ופחות
מצוה סוכה ומצוה נישואין וכגון שנשא ערב הרגל אלל בתוך
פטורין מן הספלה. דכתיב כוונה: ומן הספילין. משום דשכיחא
שכרות וקלות ראש: **וחייבין בקרי' שמע**. דמצוה כוונה אינו אלל פסוק ראשון
ויכולין ליישב דעתן שעה קטנה כדי לקרוא פסוק ראשון:
חתן

תורה אור השלם
1. ויהי אנשים אשר היו
טמאים לנפש אדם ולא
יכלו לעשות הפסח ביום
ההוא ויקרבו לפני משה
ולפני אהרן ביום ההוא:
במדרב ט ו
2. האנק דם מתיס אבל
לא תעשה פארך חבוש
עליך ועליך תשים
ורגליך ולא תעשה על
שפם ולחם אנשים לא
תאכל. יחוקאל כו' ז'
3. והפסח חגיגם לאכל
וכל שרידים לקנה
והעליהו על כל מתים
שק ועל כל ראש קרחה
ושמתי' כבאל יחד
ואחרייתה כיוס מר:
עמוד ח'

הגרות הב"ח

(6) נ"ב מ"ו דמילא האיל
ואמר רבא מטעמי:
(7) ח"ו ד"ה מטעמי וכו'
אפילו היכא דמטא זמן
חיובא דפסח כג"ל ותיב
זמן הכי חייב:

גליון הש"ס

הש"ס ר"ה שבאי פה
מצוה וכו' שהבית פסחא
כו. עין טויה אכן ר"ה דף
טו ע"כ ד"ה חייב אדם: